

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการกับกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ในการสอนแบบบูรณาการ

English Academic Writing Skills and Interactive

Activities in Genre-based Approach

นภาพรพีย์ เลิศปรีดากร¹

Napasup Lerdpreedakorn¹

Received: 24 เมษายน 2564 Revised: 28 พฤษภาคม 2564 Accepted: 2 มิถุนายน 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้เรียนโดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบบูรณาการ และศึกษาเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบบูรณาการ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือนักศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีจำนวน 21 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเลือกสุ่มแบบกลุ่ม แบบแผนของการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วยแผนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการจำนวน 8 แผน โดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบบูรณาการ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบบูรณาการ ดำเนินการทดลองใช้ระยะเวลาทั้งหมด 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 24 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบแบบที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้ 1. นักศึกษามีคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 8.93 คิดเป็นร้อยละ

¹ รองศาสตราจารย์ ดร., สาขาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี; Associate prof. Dr., Program in Teaching English to Speakers of Other Languages, Udon Thani Rajabhat University, Thailand; e-mail: napasup.le@udru.ac.th

ละ 35.72 และคะแนนหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 15.89 คิดเป็นร้อยละ 63.58 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่า ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการสูงกว่าก่อนเรียน 2. นักเรียนมีเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ อยู่ในระดับดี

คำสำคัญ: ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ, กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐาน

ABSTRACT

The purposes of this study were to study and compare English academic writing of TESOL Program students before and after teaching by using interactive activities in Genre-based Approach and to investigate students' attitude toward teaching English academic writing using interactive activities in Genre-based Approach. The sample consisted of 21 TESOL Program students studying in the 2st semester of the academic year 2019 at Udon Thani Rajabhat University selected by cluster random sampling. The design of this study was a one group pretest-posttest design. The research instruments were lesson plans on teaching English academic writing, a students' attitude questionnaire. The experiment lasted 8 weeks, 3 hours a week, or 24 hours in total. The mean, percentage, standard deviation and t-test for dependent samples were employed to analyze data. The findings of the study were as follows: 1) the students' pretest and posttest mean scores on English academic writing were 8.93 or 35.72 percent and 15.89 or 63.58 percent respectively. The mean score on the posttest was higher than the pretest. 2) The students' attitude toward teaching academic English writing using interactive activities in Genre-based Approach was at a good level.

KEYWORDS: English academic writing skills, Interactive activities in genre-based approach

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ผู้เรียน จำเป็นต้องเรียนรู้ทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่านและเขียนเพื่อที่จะสามารถติดต่อสื่อสารได้กับคนทั่วโลกและภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญ

อย่างมาก เพราะเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนที่เรียนเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศต่างประสบปัญหา ยังไม่สามารถพัฒนาไปสู่ความสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้มีนักทฤษฎีทางด้านภาษา และการสอนภาษา ศึกษาแสวงหากลวิธีต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จที่จะนำไปพัฒนาการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน ยกตัวอย่างเช่น ริชาร์ดส์ (Richards, 2001) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษว่าผู้ที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษย่อมได้เปรียบผู้อื่น เพราะความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ การพาณิชย์ เศรษฐกิจ และเทคโนโลยีส่วนใหญ่เขียนและตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันผู้เรียนต้องการเพิ่มพูนทักษะในการสื่อสาร เพื่อให้สามารถแสดงความรู้สึกของตนเองในการเรียนรู้วัฒนธรรมและสังคมของประเทศต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม การสอนภาษาอังกฤษ ทั้งสี่ทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ครูผู้สอนจำเป็นต้องแสวงหา นวัตกรรมทางการสอนภาษาที่จะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนมีประสิทธิภาพซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ไฮแลนด์ (Hyland, 2002) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการสอนเขียนได้เปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยเป็นมาในอดีต ผู้เขียนไม่เพียงแต่สามารถเขียนได้เท่านั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องเรียนรู้บริบททางสังคมที่ต้องการนำเสนอในงานเขียนของตนเองด้วย

ปัญหาในปัจจุบันเกี่ยวกับการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาที่ผู้สอนประสบคือผู้เรียนไม่ชอบเขียนภาษาอังกฤษ ไม่มีแรงจูงใจที่อยากจะเขียนอาจเป็นเพราะว่าผู้เรียนไม่มีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์ที่จะนำมาใช้เขียน รวมไปถึงโครงสร้างไวยากรณ์และประโยคที่ซับซ้อนได้อย่างถูกต้องเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ ผู้เรียนไม่สามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนไปใช้ในการเขียนสื่อสารในสถานการณ์จริงได้อย่างมั่นใจแม้จะเห็นประโยชน์และความสำคัญของภาษาอังกฤษก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อใช้ในการศึกษาต่อในชั้นสูงและการประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ ฮินเกล (Hingel, 2004) ได้อธิบายว่าการเขียนเชิงวิชาการมีความสำคัญต่อผู้เรียนในระดับสูงมากเพราะผู้เรียนจำเป็นต้องเขียนงานต่างๆ ที่ได้รับมอบหมายออกมาให้ได้ตามจุดประสงค์ของแต่ละประเภท ผู้เรียนจึงต้องรู้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคเป็นอย่างดี

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) ของประเทศไทยซึ่งในบริบทการเรียนการสอนดังกล่าวการเรียนรู้ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในชั้นเรียน เนื่องจากเป็นการเรียนภาษาในประเทศที่ภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่หรือภาษาราชการ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศนี้ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษดีกว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (English as a Second Language)

ซึ่งเป็นการเรียนภาษาอังกฤษในบริบทที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือภาษาราชการ ที่ผู้เรียนสามารถนำบทเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนในชั้นเรียนมาใช้กับสถานการณ์จริงนอกชั้นเรียนได้ตลอดเวลา ซึ่งโฟรเดซีแซนและโฮลเทน (Frodesen & Holten: 2003) ได้เสนอแนะว่าผู้สอนการเขียนในห้องเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศควรฝึกฝนให้ผู้เรียนเขียนโดยที่มีครูเป็นผู้คอยกระตุ้นและให้ความช่วยเหลือในขณะทำการสอน

นักศึกษาศาขากการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น (TESOL) เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ในภาคเรียนที่ 2 นักศึกษาเหล่านี้ ใช้เวลา 2 ปีที่จะจบการศึกษา และเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนในจังหวัดอุดรธานีและจังหวัดใกล้เคียง เมื่อเข้าศึกษาในสาขานี้แล้ว นักศึกษายังมีปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ปัญหาที่พบคือการเลือกใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ การเรียบเรียงประโยค และการเขียนเป็นขั้นตอนยังไม่เชื่อมโยงเป็นลำดับขั้นตอนและสมเหตุสมผลในเรื่องของการเรียบเรียงความคิด ซึ่งผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ในการพัฒนาความคิดขั้นสูงผู้เรียนต้องผ่านกระบวนการเขียนในระดับต้นโดยการฝึกคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ จะเขียนมาก่อน เพื่อที่จะเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจ ครูผู้สอนเขียนจำเป็นต้องหากิจกรรมฝึกให้ผู้เรียนได้ คิดอย่างมีเหตุผลมากขึ้น ฝึกเขียนมากๆ เพราะการเขียนบ่อยครั้งจะทำให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องดังที่รีด (Reid, 1993) ให้ความคิดเห็นว่า การเขียนภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการที่ ซับซ้อนและมีรูปแบบที่หลากหลายทั้งนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆได้แก่ จุดมุ่งหมายของการ เขียนตัวภาษา การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ซึ่งตัวผู้เขียนเองต้องได้รับการฝึกการใช้ภาษาทั้งคำศัพท์ ไวยากรณ์ โครงสร้างให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา การเขียนเป็น กระบวนการคิดแล้วถ่ายทอดประสบการณ์ออกมาในรูปแบบการเขียนซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด ของเฮดจ์ (Hedge, 2000)

นอกจากนี้ ฮาร์เมอร์ (Harmer, 2012) ได้ชี้ให้เห็นว่าขั้นตอนการสอนเขียนที่มีกิจกรรม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันที่เห็นได้ชัดเจนคือในการสอนแบบบรรณฐาน (Genre-based Approach) ผู้เรียนช่วยกันเขียนแสดงความคิดเห็นในระหว่างการเขียนซึ่งทำให้งาน เขียนออกมาตามได้ตามสิ่งที่ต้องการจะเขียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนมากกว่าการทำงาน โดยลำพัง

จากความสำคัญดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าวิธีการสอนเขียนที่มี ประสิทธิภาพและสามารถแก้ไขปัญหาการเขียนในขั้นสูงและน่าจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการเขียน ได้ดีขึ้นคือการสอนเขียนที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ (Interactive Activities) เพื่อที่จะให้ผู้เรียน

สามารถสื่อความหมายในการเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจได้ ซึ่งกิจกรรมปฏิสัมพันธ์เป็นส่วนหนึ่งที่อยู่ในขั้นตอนการสอนเขียนที่ชัดเจน ของการสอนแบบบรรทัดฐาน (Genre-based Approach) มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะเขียนตามรูปแบบที่ถูกต้อง วิธีการสอนเขียนด้วยวิธีนี้พัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียคือ มาร์ตินและโรเธอรี (Martin & Rothery, 1997) คริสตี้ (Christie, 1999) และ แฮมมอนด์ เบอห์น จอยล์, (Hammond, 1992) การสอนตามแนวทฤษฎีนี้เริ่มต้นจากหลักการสอนภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของฮาลลiday (Halliday, 1985) แฮมมอนด์ กิบบอนด์ เบอห์นส์และ ดีรีเวียนกา (Hammond & Gibbon, 2001 Burns, 2001, Derewianka, 2003) ได้พัฒนาการสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวบรรทัดฐานซึ่งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาทางบริบททางสังคมและวัฒนธรรม ทฤษฎีการสอนเขียนตามแนวบรรทัดฐาน มีขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอนคือ 1 ขั้นตอนการให้รูปแบบการเขียน (Modelling) ผู้สอนให้รูปแบบการเขียนที่ถูกต้อง 2 ขั้นฝึกเขียนเป็นกลุ่ม (Joint Construction of Text) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่มผ่านการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำกิจกรรมการเขียนร่วมกับเพื่อนและผู้สอน 3 ขั้นฝึกเขียนโดยอิสระ (Independent Construction of Text) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนสามารถเขียนด้วยตนเองได้หลังจากได้รับการฝึกฝนมาจากขั้นที่ 2

ผู้วิจัยได้นำการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนเขียนเชิงวิชาการในการสอนแบบบรรทัดฐานมาบูรณาการตามขั้นตอนการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการที่ใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนเขียนแบบบรรทัดฐานโดยเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนอย่างมีระบบ เริ่มจากการคิดอย่างมีระบบ การใช้ภาษาที่ถูกต้องตามโครงสร้างและรูปแบบการเขียนเรียงความเชิงอภิปราย (Discussion Genre) จากปัญหาและความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในขั้นตอนการสอนแบบบรรทัดฐานมาช่วยพัฒนาและแก้ปัญหาด้านการเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ตามแนวการสอนแบบบรรทัดฐาน
2. เพื่อศึกษาเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการตามแนวการสอนแบบบรรทัดฐาน

สมมุติฐานของการวิจัย

นักศึกษาที่ได้รับการสอนเขียนเชิงวิชาการภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบบรรณฐาน มีความสามารถเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาปริญญาโทที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีที่เปิดทำการสอนในภาคเรียนที่ 2/2562

กลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงคือนักศึกษาปริญญาโทสาขาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น จำนวน 21 คน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

เครื่องมือในการวิจัย

แผนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ โดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบบรรณฐานและแบบวัดเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบบรรณฐาน ดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ใช้เวลาการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 24 ชั่วโมง

การเก็บและรวบรวมข้อมูล

1. ขั้นทดสอบก่อนเรียน ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ
2. ขั้นการทดลองสอน ใช้แบบฝึกกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ตามแนวการสอนแบบบรรณฐาน โดยมี 3 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนที่ 1 การให้รูปแบบ (Modeling of text) ในขั้นนี้ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันวิเคราะห์รูปแบบของภาษาโดยเริ่มจากรูปแบบของภาษาที่ใช้ในบรรณฐานของการวิจัยครั้งนี้เป็นการสอนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงโต้แย้งและการเขียนอภิปรายประเด็นปัญหาตามหัวข้อที่กำหนดให้ ได้แก่โครงสร้างประโยค คำศัพท์ สาระของเนื้อหา ว่าเกี่ยวกับเรื่องอะไร ลักษณะของภาษาที่ใช้ในการเขียนบรรณฐานภาษาอังกฤษเชิงโต้แย้งและการเขียนอภิปรายประเด็นปัญหาตามหัวข้อที่กำหนดให้ ไวยากรณ์และบริบท ขั้นตอนที่ 2 การฝึกเขียนเป็นกลุ่ม (Joint construction of text) ในขั้นนี้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจกับบรรณฐานที่จะต้องฝึกเขียนคือการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงอภิปรายโต้แย้งประเด็นปัญหาตามหัวข้อที่กำหนดให้โดยฝึกเขียนเป็นกลุ่มโดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มละความสามารถ เก่ง กลาง อ่อน กลุ่มละ 3 คน ขั้นนี้เป็นการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยผู้เรียนภายในกลุ่มฝึกการเขียนเรียงความเชิงอภิปรายโต้แย้งโดยเลือกจากหัวข้อที่อยู่ในความสนใจของกลุ่ม ๆ ละ 1 เรื่องเมื่อได้หัวข้อแล้วแต่ละคนภายในกลุ่มช่วยกันระดม

ความคิด จัดลำดับเนื้อหา ตามโครงสร้างของการเขียนเรียงความเชิงอภิปรายโต้แย้ง ในแต่ละกิจกรรมสมาชิกมีการแลกเปลี่ยนความคิดและช่วยกันบันทึกและเขียนฉบับร่างก่อนโดยยึดตามหลักในการเขียนเรียงความเชิงอภิปรายโต้แย้ง ในขณะที่เขียนครูจะคอยช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหาในเรื่องไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์การจัดลำดับเนื้อหา เมื่อทุกกลุ่มเขียนเสร็จแล้ว นำเอางานของตนเองมานำเสนอแลกเปลี่ยนกันในห้องเรียน ในขณะที่นำเสนอ เพื่อนในห้องที่นำเสนอ การเขียนหัวข้อไม่เหมือนกันสามารถแสดงความคิดเห็นได้รวมทั้งข้อเสนอแนะจากครูผู้สอนสามารถนำมาปรับตามความเหมาะสมและเขียนเป็นฉบับร่างที่สองหรือที่สามจนกว่าจะดีและสมบูรณ์ในเรื่องที่เขียน ทุกกลุ่มได้ร่วมกันทำงานและสามารถเขียนได้ตามโครงสร้างของการเขียนเรียงความเชิงอภิปรายโต้แย้งอย่างมีความเชื่อมั่นในการเขียน หลังจากนั้นแต่ละคนได้กลับบ้านไปเขียนเรียงความเชิงอภิปรายโต้แย้งแล้วนำมาส่งครูเป็นรายบุคคล ชั้นตอนที่ 3 การเขียนโดยอิสระ (Independent construction of text) ในขั้นนี้เป็นการทำกิจกรรมต่อเนื่องจากขั้นที่สอง เมื่อผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่มแล้ว กิจกรรมต่อไปเป็นการเขียนด้วยตนเอง ผู้เรียนสามารถเขียนเรียงความแบบอภิปรายตามหัวข้อที่ตนเองเลือกเขียนได้ และนำมาส่งครู

3. ให้ผู้เรียนทำแบบวัดเจตคติต่อการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังการเรียนโดยการเขียนเรียงความเชิงอภิปรายโต้แย้ง

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความเชิงอภิปรายโต้แย้งภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 1 ข้อคะแนนเต็ม 25 คะแนน นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างก่อนทำการสอนโดยใช้เวลา 2 ชั่วโมง และหลังจากผู้วิจัยได้ทำการสอนครบตามจำนวนแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผนการสอนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงอภิปรายโต้แย้งโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐาน แล้ว จึงได้ทำการทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงอภิปรายโต้แย้งที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 1 ข้อคะแนนเต็ม 25 คะแนน ใช้เวลา 2 ชั่วโมงจากนั้นนำผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาทำการวิเคราะห์โดยใช้การทดสอบทีแบบไม่อิสระ (t-test for Dependent Samples) ได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงอภิปรายโต้แย้งโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	เฉลี่ยร้อยละ	t
ก่อนเรียน	21	8.93	1.65	35.72	
หลังเรียน	21	15.89	1.35	63.58	22.47**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานของนักศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่นพบว่านักศึกษาจำนวน 21 คนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 8.93 คิดเป็นร้อยละ 35.72 และค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 15.89 คิดเป็นร้อยละ 63.58 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพบว่าคะแนนความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการศึกษาเจตคติของนักศึกษาผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานกับนักศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่นหลังเสร็จสิ้นการทดลองดังปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาเจตคติต่อการสอนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงอภิปรายโต้แย้งโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานของนักศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น

การวัดเจตคติ	n	$\bar{X}$	S. D.	ระดับเจตคติ
เจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐาน	21	3.96	0.14	ดี

จากตารางที่ 2 ผลการศึกษาเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานของนักศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่นพบว่านักศึกษามีค่าเฉลี่ยของเจตคติโดยรวมเท่ากับ 3.96 แสดงว่า นักศึกษามีเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานในภาพรวมอยู่ในระดับดี

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานก่อนเรียนและหลังเรียนและคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานของนักศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่นพบว่า

1. นักศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่นคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 8.93 คิดเป็นร้อยละ 35.72 และค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 15.89 คิดเป็นร้อยละ 63.58 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพบว่าคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักศึกษามีเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานอยู่ในระดับดี

การอภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้พบว่าการสอนเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการโดยการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการได้โดยเริ่มจากขั้นตอนแรกผู้สอนและผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันโดยผู้สอนให้ผู้เรียนศึกษาจากรูปแบบการสอนเขียนเชิงวิชาการโดยขั้นตอนนี้ผู้เรียนดูรูปแบบของการเขียนเชิงวิชาการที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นโดยมีรูปแบบของภาษาในการเขียนตามทฤษฎีที่นักภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของฮาลลิเดย์ (Halliday, 1985) โดยผู้วิจัยได้ประยุกต์มาเป็น 3 ขั้นตอนคือขั้นตอนที่ 1 ขั้นให้รูปแบบ (Modelling) เป็นขั้นให้ผู้เรียนทำความเข้าใจในรูปแบบของภาษาของอรรถลักษณะที่เขียน การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบอรรถลักษณะของการเขียนเชิงวิชาการซึ่งเป็นการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงอภิปรายโต้แย้งขั้นตอนที่ 2 ขั้นฝึกเขียนเป็นกลุ่ม (Joint Construction)

ในขั้นนี้เน้นการจัดกิจกรรมกลุ่มปฏิสัมพันธ์ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มละความสามารถเก่ง กลาง อ่อน ซึ่งเป็นขั้นตอนในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ในขั้นตอนนี้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษ จากแบบสอบถามเจตคติต่อการสอนเขียนเชิงวิชาการที่ได้จากข้อมูลของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามนักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเขียนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนเขียนแบบอรรถฐาน กิจกรรมส่วนใหญ่เป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันภายในกลุ่ม เริ่มต้นด้วยการวางแผนการเขียนร่วมกันหลังจากได้หัวข้อการเขียนแล้ว การนำรูปแบบการเขียนตามอรรถลักษณะที่ได้รับมอบหมายมาปรึกษากันภายในกลุ่มและช่วยกันวางแผนการเขียนซึ่งสอดคล้องกับความคิดของเบอร์น(Burns, 2001)ที่ว่าการศึกษาที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนผู้เรียนจะมีความกระตือรือร้นในการคิดหาวิธีช่วยกันแก้ปัญหาและมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันภายในกลุ่มนอกจากนี้แล้วผู้เรียนมีโอกาสสร้างความรู้ใหม่โดยเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการในอรรถฐานเชิงโต้แย้งในหัวข้อใหม่ในขั้นที่ 3 ซึ่งเป็นขั้นตอนการเขียนอิสระ หลังจากขั้นตอนที่ทำงานเป็นกลุ่มแล้วครูให้นักเรียนแต่ละคนเลือกหัวข้อที่จะมาเขียนเองตามความสามารถด้วยตนเอง จากนั้นนักศึกษานำโครงสร้างประโยคและคำศัพท์ที่ใช้ในการเขียนเชิงวิชาการของอรรถฐานเชิงโต้แย้งมาเขียนได้อย่างมีเหตุผลที่สามารถนำมาสนับสนุนได้ชัดเจนและสอดคล้องกับงานวิจัยของเอมมีเลีย(Emillia, E. (2005) ได้ทำการวิจัยกับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาเรื่องการสอนเขียนเชิงวิชาการ ในประเทศอินโดนีเซีย ผลการวิจัยสรุปได้ว่ากิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนเขียนตามแนวการสอนแบบอรรถฐานได้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดวิเคราะห์ในการนำข้อมูลไปเขียนเชิงโต้แย้งได้และงานวิจัยของ วูดเวอร์-ครอน(Woodward-Kron, 2005) ได้นำการสอนแบบอรรถฐานไปศึกษากับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศออสเตรเลียผลการศึกษาพบว่านักศึกษามีการพัฒนาการสอนเขียนอย่างเป็นระบบ สามารถเขียนเรียงความเชิงโต้แย้งโดยให้รายละเอียดมากขึ้นมีการยกตัวอย่างที่ชัดเจน

กล่าวโดยสรุปการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนแบบอรรถฐานช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้และคิดเป็นขั้นตอน รู้จักแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อที่จะนำความรู้ที่ได้จากการทำงานกลุ่มมาใช้ในงานเขียนของตนเองได้ดีตรงตามประเด็นการเขียนอีกทั้งได้เรียนรู้โครงสร้างประโยค การใช้คำอย่างเหมาะสมเข้ากับบริบทของเรื่องที่ตนเองนำเสนอ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1.1 ควรมีการศึกษาเรื่องการเขียนอรรถฐานรูปแบบอื่นกับนักศึกษาเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษในรูปแบบการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

1.2 การศึกษาเรื่องการใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ในแต่ละอรรถฐานจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียนได้ตามขั้นตอนของการสอนแบบอรรถฐาน

1.3 การสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์จะช่วยลดความวิตกกังวลในขณะที่เขียนได้

เอกสารอ้างอิง

Burns, A. (2001). Genre-based approach to writing and beginning adult ESL Learners.

In C.N. Candlin and N. Mercer.(Eds.) *English Language Teaching in Its Social Context*, (pp 200–207).London: Rourledge.

Christie, F. (1999). Genre theory and ESL writing : A systemic functional perspective. *TESOL Quarterly*, 33,759–763.

Derewianka, B. (2003). Trend and issues in genre-based approach. *RELC* , 34 (2),133–154.

Emilia, E. (2005). *A Critical Genre-based Approach to Teaching Academic Writing in a Tertiary Level EFL Context in Indonesia*. Unpublished PhD. University of Melbourne.

Frodesen, J. and C. Holten. (2003). Grammar and ESL writing class. In B. Kroll (Ed.), *Exploring the dynamics of second language writing* (pp 141–161). Cambridge: Cambridge University Press.

Halliday, MAK & Hasan.R. (1985). *Language context and Text: Aspects of Language Social-Semiotic Perspective*. Victoria: Deakin University Press.

Hammond, J., Burns, A., Joyce, H., Gerot, L. (1992). *English for Specific Purposes; A Handbook for Teacher*. Cambridge: Cambridge University Press.

Hammond, J and P. Gibbons. (2001). What is scaffolding? In J. Hammond(Ed) *Scaffolding : Teaching and Learning in Language and Literacy Education* (pp.1–14).Sydney: Primary English Teaching Association.

- Harmer, J. (2012). *The Practice of Language Teaching*. Essex: Pearson.
- Hedge, T. (2000). *Teaching and Learning in Language Classroom*. 4th ed. Oxford: Oxford University Press.
- Hinkel, E. (2004). *Teaching Academic ESL Writing : Practical Techniques in Vocabulary And Grammar*. Marwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates, Inc.
- Hyland, K. (2002). *Teaching and Researching Writing*. Edinburgh : Pearson Education Ltd.
- Martin, J & Rothery, J. (1997). Grammar: making meaning in writing . In B. Cope and M. Kalantzis (Eds), *The Power of Literacy: A Genre Approach to Teaching Writing*. (pp. 137–153). London: The Falmer Press.
- Reid, J. M. (1993). *Teaching ESL Writing*. Englewoods Cliffs, New Jersey. Prentice Hall Regents.
- Richards, J.C. (1990). *The Language Teaching Matrix*. Cambridge: Cambridge University Press.
- _____. (2001). *Curriculum Development in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Woodward–kron, R. (2005). The Role of Genre and Embedded genres in Tertiary Students' Writing. *Prospect*. 20 (3), 24–25.